

Kerstin Ström

Marko, Nemanja de Neuker en ik.

De juwelier in winkelcentrum Hallunda.

Wij versus hun. Wij contra het systeem.

Wij op naar nieuwe cashtoppen.

Wij beroven jullie van de hele zoi. Winkelcentrum Hallunda: nooit klaar.

De bewakingscamera's naaiden ons niet. Ze staaarden van bovenaf. Ik staaarde naar de grond. Mijn muts plakte, al had ik hem niet eens omlaag getrokken. Eigenlijk: ik boog nooit voor de Staat. Alleen voor de ogen van de Staat.

Standaardsignalement: zwarte Adidas-broek, Nikes, zwarte hoodie, met lichtblauwe voering – binnenstebuiten te keren. Als de experts die we waren.

De auto: we kwamen met de ene. Zouden weggaan in een andere.

Als zware vakmannen. Keer op keer.

We bewogen ons richting doel. Buitenwijkwinkelcentrum in het kwadraat: witte vloer. Mozaïek van peuken en kauwgom. Dezelfde winkels als altijd. Dezelfde levensgevaarlijke treurigheid zonder einde.

Zij: namen ons van achteren sinds we geboren waren. Zij: fuckten ons alleen omdat we waren wie we waren. Hadden me op de crèche al gebrandmerkt omdat mijn ma problemen had. Of omdat de smerissen zeiden dat mijn broer het buurthuis had laten affikken.

Kerstin Ströms lichtbruine ogen soms voor me, mijn juf in

de zevende: ‘Jij kunt ver komen Tim, je kunt in het leven worden wat je maar wilt. Maar dan moet je je beheersen. Begrijp je dat?’

Me beheersen?

Ik was wie ik was. En al hield ik van Kerstin Ström, toen ik tien was verklootten ze alles. Een week later kwam jeugdzorg en nam me mee.

Ze probeerden ons te breken.

Maar de vrijheid was net één lange snuif. Als dat vuurwerk dat we afstaken in een gang van de Brunna-school.

Mijn leven: twee weken geleden kwam ik uit het tehuis.
Het waren de twee snelste weken van mijn leven.